

Kakva je bila Guadalupe?

Kada je imala 19 godina, Mary Altozano gotovo je slučajno sreća časnu Guadalupe Ortiz de Landázuri. Bio je to susret koji će utjecati na ostatak njezina života. Šezdeset godina kasnije Mary nam je ispričala svoja sjećanja na Guadalupe.

28.02.2018.

Kako ste se upoznali s Guadalupe?

Godine 1949. imala sam 19 godina. Iz Andaluzije sam, ali slučajno sam

prolazila kroz Madrid s roditeljima jer smo išli posjetiti jednoga od moje braće. Jedna od mojih sestara bila je prijateljica s Guadalupe i pozvala me da posjetim Zubaran, rezidenciju za sveučilišne studente. Kada smo stigli, ušli smo u sobu u kojoj je Guadalupe upravo započinjala s nastavom. Počela je govoriti o molitvi. I danas bih vjerojatno mogla ponoviti sve što sam čula toga dana. Bila sam impresionirana snagom i vjerom s kojima je govorila – moglo se primijetiti da govori iz osobnoga iskustva – da možemo razgovarati s Bogom *jedan na jedan* u svakome trenutku tijekom dana, da je Bog naš Otac koji je ludo zaljubljen u nas. Također je objasnila pravu prisutnost Isusa Krista u tabernakulu i činjnicu da nas čeka kako bismo mu rekli sve o svojem danu. U tome životnome trenutku već sam poznavala te stvari i živjela sam kršćanski život, ali nikada nisam bila uzbuđena zbog toga. Tako sam se odlučila vratiti u

Zubaran i to sam rekla i svojim najboljim prijateljicama.

Je li bilo nešto u Guadalupe što Vas je nadahnulo?

Njezina prirodnost. Ona je ulijevala povjerenje i moglo bi se reći da su joj učenici koji su živjeli u rezidenciji bili naklonjeni te da su je dobro poznavali.

Ali zapravo niste razgovarali s njom prvoga dana...

Tako je, ali dva ili tri dana kasnije moja me sestra pitala hoću li je opet posjetiti. Ovaj put pomogli smo u nekim stvarima oko kuće. Nakraju, došla je Guadalupe i razgovarali smo neko vrijeme. Pozvala me na duhovnu obnovu u centar koji se zvao Molinoviejo, u Segoviji. S obzirom na to da sam bila u Madridu samo na odmoru, odgovorila sam da obično odlazim na duhovne obnove sa svojom župom u Andaluziji.

Istaknula je da se dani duhovne obnove savršeno preklapaju s mojim boravkom u Madridu te me je pozvala da dođem. Ipak sam odlučila ne otići i reći zbogom misleći da je više nikad neću vidjeti. U svakome slučaju sjećam se toga ugodnoga razgovora s kojega sam otišla sretna.

Jeste li je ponovno vidjeli?

Istoga dana, dok smo ručali u kući gdje smo boravili, telefon je zazvonio. Bila je to Guadalupe. Htjela je znati što sam odlučila u vezi s duhovnom obnovom. Rekla sam joj da neću ići, a ona je rekla da bih mogla požaliti, zbog čega me ponovno zvala malo kasnije kako bi provjerila jesam li se predomislila. Kada sam se vratila za stol, moj brat – koji je čuo razgovor – pitao me: „Ali želiš li ići? Naravno da je teško što se mora razgovarati s mamom i tatom, tražiti novac, sve što je uključeno u to, ali ako stvarno želiš ići, ne brini –

ja ću se pobrinuti za sve to.“ Kad sam vidjela koliko je lako sve postalo i budući da sam zapravo željela ići, odlučila sam ne ići sama, nego pozvati i dva prijatelja. Nazvala sam Guadalupe i rekla joj da će nas biti troje.

Je li Guadalupe bila na toj duhovnoj obnovi?

Da. S te duhovne obnove sjećam se da je vladala tišina koja je svakome pružila priliku za stvarni razgovor s Bogom i slušanje Njega. Ipak, ono čega se najviše sjećam jest razgovor s Guadalupe. Objasnila mi je poruku Opusa Dei – ideju svetosti usred svijeta – na vrlo lijep način, jasan i s detaljima, istodobno razjašnjavajući zahtjeve. To je uključivalo ljubav prema Isusu Kristu svim srcem, svom snagom na svojem poslu i kod kuće, upoznavanje drugih s Njime i ustrajanje u širenju mira i radosti. U jednome trenutku upitala me: „Ne

misliš li da bi to mogao biti prikladan poziv za tebe?“

Govorila mi je s puno ljubavi i poštovanja prema mojoj slobodi. Već sam željela učiniti sve što Bog od mene traži. Ipak, njezina me odvažnost na neki način šokirala i rekla sam joj: „Guadalupe, još me ne poznaješ dovoljno dobro. Kako mi to možeš predložiti?“ Guadalupe je odgovorila: „U pravu si. Ne znam te, ali dobro poznajem tvoju obitelj i znam da si dobro odgojena. Sada je samo pitanje velikodušnosti.“ Dodala je: „Razmisli o tome i napravi apsolutno što god želiš“.

Naglašavajući važnost potpuno slobodnoga djelovanja rekla je: „Ako odlučiš da da, onda je to to. Ne može biti danas *da* i sutra *ne*. To je zauvijek.“ Tako mi je dobro to objasnila da sam shvatila da ako se odlučim za, da sam to učinila s punom svijesti o tome što to znači.

Tada mi je rekla: „Sada više ne moramo razgovarati o toj temi.“

Otišla sam u kapelicu. Kada sam ušla, došla pred tabernakul gdje je Isus stvarno prisutan, rekla sam: „Da.“ Odlučila sam da u tome trenutku želim reći *Da* našem Gospodinu, bez da me više čeka i trenutka. Sigurna sam da me je vrlo posebna milost dovela do toga da odlučim u tako kratkome vremenu; bila je to potpuno osviještena odluka – zahvaljujući Božjoj pomoći, počašćena sam svih ovih godina. Otišla sam pronaći Guadalupe kako bih ju zamolila da mi kaže što trebam napraviti da bih bila primljena. Rekla mi je da trebam napisati pismo Osnivaču u kojemu izjavljujem da želim biti u Opusu Dei.

Primijetila sam povjerenje koje mi je Guadalupe ukazala prepustivši mi da zatražim prijam sama jer sam se, čim je završila duhovna obnova, vratila u

svoje selo u Jaenu, u Španjolskoj, gdje nitko nije bio u Opusu Dei. Morala sam razgovarati sa svojim roditeljima. Znala sam da se neće suprotstavljati jer je moj otac uvijek govorio da smo prvo djeca Božja, a onda djeca svojih roditelja i da se nijedan roditelj ne može suprotstaviti jednome od svoje djece u pravednoj odluci ne samo u profesionalnome kontekstu nego u svemu. Prvo sam rekla svojoj majci. Reagirala je tako što je pogledala sliku Presvetoga Srca koja je visjela u njezinoj sobi, a suze su tekle niz njezino lice. Kad je moj otac vidio da sam odlučila, rekao mi je da idem naprijed.

Jeste li i dalje ostali u kontaktu s Guadalupe?

U Španjolskoj sam još nekoliko puta naišla na nju. U to se vrijeme Djelo tek počeo širiti u nove zemlje: Meksiko, Sjedinjene Države i sl. te

smo uskoro saznali da je Guadalupe otišla u Meksiko.

Kada ste je opet vidjeli?

Dvije godine kasnije, 1951. godine, preselila sam se u Rim. Vidjela sam je još 1956., kada je iz Meksika putovala u Rim. Bila je potpuno ista: vrlo živahna osoba koja je imala o mnogočemu govoriti, uključujući i pričanje smiješnih priča, a i pjevala je. Uvijek je bila nasmiješena, sretna, ljubazna i vrlo ugodna u društvu.

Sveti Josemaria pozvao je Guadalupea da živi u Rimu i da surađuje s njim, pa smo se tijekom toga vremena povremeno vidjeli. Zadnji put kada sam ju vidjela bila je bolesna i upravo je primila posljednje sakramente. Bila je bolje i nastavila je biti spokojna i privlačna ljudima. Nakraju, ipak, njezino krhko zdravlje – patila je od problema sa srcem – prisililo ju je na povratak u Španjolsku.

Koje su njezine kvalitete na Vas posebno ostavile trag?

Jednostavnost u njezinim odnosima s Bogom. Bila je vrlo inteligentna osoba, u cijelosti, i imala je veliku želju puno ljudi približiti Bogu, što je činila na vrlo prirodan način – nije bio nimalo usiljen. Još se sjećam dana kada mi je objasnila što je Djelo jer je govorila bez ikakva nametanja, otvorivši vrlo primamljivu perspektivu pred mojim očima. Također bih spomenula njezin napor u olakšavanju života drugima i činjenju života ugodnim za druge, njezine sposobnosti u poklanjanju svoje pažnje svima.

Kada ste bili s Guadalupe, jeste li ikada pomislili da ste u društvu svete osobe?

Kada je započeo proces njezine beatifikacije, učinilo mi se to kao najobičnija stvar. Nije mi bilo

dvojbeno da je ta žena otišla ravno u Nebo.

Da Vam iskreno kažem, dugo sam molila za nju s velikom zahvalnošću jer mi je bila tako snažna podrška. Molila sam se za Guadalupe dok nije započeo proces beatifikacije.

Način na koji je Guadalupe živjela duh Opusa Dei – na jednostavan, ali specifičan način – duboko me je impresionirao. Njezina je svetost bila vrlo normalna, svakidašnja, ona koja je nastojala učiniti život ugodnim onima koji su oko nje.